

РУДЕНСЬКЕ ЛЕТОВИЩЕ

– У 1943 році нашу сім'ю, а жили ми тоді в селі Руда Красна, німці вивезли в село Стівпин, це неподалік Межирич, – розпочав свою розповідь Микола Данилович. – Тоді вони пів села вивезли,

гли грати. Німці дали також на родину пару коней, дві корови, на 8 років звільнили від податків. Щоправда, війна через два роки скінчилася. От вам і німці. Розкажи комусь, що так було!

Після війни радянська влада дотримувалась інших методів: щось маєш у хліві, в саду чи вирі-

«І НЕ ЗНАЄШ, ХТО БУВ ХТО...»

Все менше залишається серед нас людей, які пам'ятають далекі роки війни і важке повоєнне лихоліття. Від них ми можемо дізнатися про події, що не завжди відображені в архівних документах. Жоден документ не замінить живої розповіді. А дехто з тих, хто народився у 50-х роках, мали, по-суті, унікальну можливість почути оповіді своїх рідних і близьких про ті часто трагічні часи. Хоча для багатьох багато років існувала обітниця мовчання.

Житель Клеваня Микола Данилович Робітницький чимало літ працював майстром Клеванського профтехучилища (тепер профліцей). Людина активна, він обирався депутатом Клеванської селищної ради, очолював земельну комісію.

Валентина Миколаївна Стафійчук – добре знана у Сухівцях вчитель історії. Певний час працювала і головою місцевої Радухівської сільської ради.

Безумовно, їхні розповіді про далекі епізоди з життя односельців уже мають історичну цінність.

бо біля Руди Красної збиралися побудувати польовий аеродром. Поруч із селом є 800-гектарне рівне, мов стіл, поле – ідеальне місце для ґрунтового летовища. З одного боку село, а з решти трьох боків – ліс. І дорога поруч проходить з Клеваня на Деражне.

Тоді багатьох вивезли: і нас, і Харкевичів, і Куксів, і Саламаїв та інших.

Наша сім'я складалася з восьми людей. В Стівпині німці нам виділили 10 га землі, вселили у польський фільварок. Це, по-суті, був маєток, хоча і під стріхою. На печі малі діти у хованки мо-

шив займатися дрібним ремеслом – зразу плати податок. Та такий, що без штанів зостанешся.

Кого з руденців переселили у Стівпин – то половина з них там потім і залишилися, половина повернулася у Руду Красну.

Наша хата на Руді стояла якраз на перехресті дороги, що веде в Деражне, і сільської вулиці – якщо з дороги повернути ліворуч у бік ферми. У тому місці росли великі липи, а далі – під лісом знаходився хутір, на якому у свій час переховувався молодий Володимир Плютинський.

